

TEKEN VAN DE STERREN

WARRIOR
CATS 2

ECHO IN DE VERTE

Met veel dank aan Kate Cary

Oorspronkelijke titel: *Omen of the Stars – Fading Echoes*

© 2015 Working Partners Limited

Serie gecreëerd door Working Partners Limited

www.warriorcats.com

© 2018 Nederlandstalige uitgave: Baeckens Books NV, Mechelen

Uitgegeven in 2017 onder Fantoom

Tekst: Erin Hunter

Vertaling: Pauline Akkerhuis

Beeldmateriaal: Beltz Verlag, Duitsland

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 5924 508 2

NUR 283 284

D 2018 6168 35

www.warriorcats.be

www.uitgeverijfantoom.nl

‘IK HEB een andere taak voor je.’ Hij draaide zijn brede kop met een ruk naar de krijger toe.

Havikwind kneep zijn ogen tot spleetjes. ‘Wat dan?’

‘Er is nog een leerling’, vertelde Tijgerster hem. ‘Eén met grote vermogens. Zij moet zich bij ons aansluiten om er een gelijke strijd van te maken.’

‘Wil je dat ik haar een bezoek breng?’ Havikwinds mauw had een dreigende ondertoon.

Tijgerster knikte. ‘Verschijn in haar dromen. Maak haar duidelijk dat onze strijd haar bestemming is.’ Hij zwiepte met het puntje van zijn lange, donkere staart. ‘Ga nu.’

Toen de breedgeschouderde krijger zich omdraaide en de mist in trippelde, grauwde Tijgerster hem na: ‘Het zou je geen moeite moeten kosten. Ze is er klaar voor.’

PROLOGOOG

BOMEN FLUISTERDEN, van tak tot tak, boven de levenloze bosbodem. Mist kringelde om hun gladde stammen, zo bleek als botten, en wervelde door het nachtelijke, donkere woud. Boven hun takken gaapte de hemel, sterrenloos en kil. Hoewel er geen maan was die schaduwen wierp, scheen er een griezelig licht tussen de bomen door.

Poten bonsden op de dode aarde. Twee krijgers verhieven zich op hun achterpoten en wierpen zich op elkaar; hun lichamen gingen op en neer en draaiden rond als geesten in het halfduister. De een bruin. De ander zwart. De wind rammelde aan de bomen terwijl de bruine kater zijn brede schouders aanspande om zijn magere tegenstander een gemene slag toe te dienen. In opperste concentratie, zonder zijn halfgesloten ogen ook maar even van de ander af te wenden, sprong de zwarte kater opzij.

De slag miste doel. Na een harde landing draaide de bruine krijger zich meteen weer om, maar te traag om een venijnige beet van zijn tegenstander te ontwijken. Sissend steigerde hij nogmaals, draaide zich op één achterpoot

en sloeg toe. Zijn voorpoten kwamen als stenen op de schouders van de zwarte kater neer.

De magere krijger zakte in elkaar onder het gewicht van de slag. Zijn borstkas knalde met zo'n smak tegen de grond dat de lucht uit zijn longen werd geperst. De bruine krijger haalde zijn vlijmscherpe klauwen over de pels van zijn tegenstander en trok zijn neus op toen er felrood bloed opwelde uit de wond. Zo vlug als een slang glipte de zwarte kater uit de greep van zijn tegenstander en begon ritmisch, afwisselend aan de ene en dan weer aan de andere kant, met zijn voorpoten naar hem uit te halen, net zolang totdat de bruine krijger terugweek. In dat ene moment van onoplettendheid sprong de zwarte kater naar voren en boorde zijn tanden diep in een van de voorpoten van de bruine kater, die het uitkrijste van de pijn. Zijn ogen fonkelden van woede terwijl hij de zwarte krijger van zich afschudde. Een hartslag lang staarden de twee katten elkaar met glinsterende ogen aan, hun blikken berekend. Plotseling dook de zwarte kater omlaag, kronkelde opzij en krabde zich een weg onder de sneeuw witte buik van de bruine krijger door. Maar voordat hij zich vrij kon klauteren, stortte zijn tegenstander zich op hem. Met zijn lange, kromme nagels greep de bruine krijger hem bij zijn vacht en drukte hem tegen de grond.

'Te traag', grauwde hij.

Met paniek in zijn ogen probeerde de zwarte kater zich los te worstelen toen de kaken van zijn tegenstander zich om zijn nek sloten.

‘Zo kan die wel weer.’ Een donkergestreepte kater stapte uit het schemerduister. Zijn massieve poten brachten de mist in beweging.

De katten verstijfden en weken uiteen. De bruine kater ging zitten en leunde achterover met één poot in de lucht alsof die pijn deed. De zwarte krijger krabbelde overeind en schudde zijn vacht, met als gevolg dat de bloedspatten in het rond vlogen.

‘Dat waren een paar goede bewegingen, Havikwind.’ De donkerbruine cyperse kater knikte de breedgeschouderde krijger toe, waarna zijn blik naar de zwarte kater schoot.

‘En jij maakt goede vorderingen, Briespels, maar je moet nog sneller zijn als je sterkere krijgers wilt verslaan. Als je tegenstander zwaarder is dan jij, moet jij je op snelheid richten en zijn gewicht tegen hem gebruiken.’

Briespels boog zijn kop. ‘Ik zal eraan werken, Tijgerster.’

Een vierde kater glipte uit de schaduwen tevoorschijn. Zijn zilveren strepen glommen in het schemerlicht toen hij om Tijgerster heen draaide. ‘Havikwind is tegen iedere krijger opgewassen’, snorde hij, zoetgevooid als honing. ‘Zo bedreven en sterk als hij zijn er maar weinig.’

Tijgerster krulde zijn lip. ‘Hou je kop, Donkerstreep!’ siste hij. ‘Havikwind weet wat hij waard is.’

Donkerstreep knipperde met zijn ogen. ‘Ik wilde niet ...’

Tijgerster liet hem niet uitpraten. ‘En er valt altijd iets te verbeteren.’

Een vijfde kat dook op vanachter een boom. Zijn

geklitte, donkerbruine vacht stak scherp af tegen de gladde, grijze schors. 'Havikwind vertrouwt te veel op zijn kracht', mompelde hij. 'En Briespels op zijn snelheid. Samen zouden ze een grote krijger kunnen vormen. Gescheiden zijn ze kwetsbaar.'

'Brokkelster.' Havikwind begroette de haveloos uitziende kater met ontblote tanden. 'Denk je nu echt dat we raad aannemen van de kater die Gaaiveder niet eens het zwijgen kon opleggen?'

Brokkelster trok met het puntje van zijn staart. 'Ik had niet verwacht dat de SterrenClan zo hard zou vechten om hem te redden.'

'Onderschat je vijand nooit.' Havikwind strekte zijn voorpoot uit, terwijl hij ineenkromp van pijn.

Briespels likte de diepe krabwonden op zijn flank, waarbij zijn tong rood kleurde van zijn eigen bloed.

'We moeten er klaar voor zijn', grauwde Tijgerster. 'Eén vijand per keer kunnen verslaan is niet genoeg. We moeten net zolang trainen tot we in ons eentje een hele patrouille aankunnen.'

Briespels keek met fonkelende ogen op van zijn wond. 'Ik maak Haassprong en Bladstaart nu al in bij het trainen!'

Tijgersters gezicht betrok. 'Dat zegt nog niet genoeg. Krijgers vechten feller wanneer het om leven of dood gaat.'

Briespels klauwde in de grond. 'Ik kan nog harder vechten.'

Tijgerster knikte. 'Je hebt er alle redenen voor.'

Er steeg gegrom op uit Briespels' keel.
'Je hebt tekortgedaan', mauwde Tijgerster zacht.
Briespels' jonge gezicht zag er kittenachtig uit in het halfdonker. 'Jullie zijn de enigen die dat beseffen.'

'Ik heb je gezegd dat je wraak moet nemen', bracht Tijgerster hem in herinnering. 'Met onze hulp kun jij je wreken op iedereen die je verraden heeft.'

Briespels' blik werd steeds hongriger naarmate de donkere krijger doorging. 'En op iedereen die roerloos toekeek terwijl anderen voor zichzelf claimden wat van jou was.'

'Te beginnen bij Kraaiveder.' Briespels sprak de naam van zijn vader grommend uit.

Brokkelster zwiepte met zijn geknakte staart. 'Wat heeft je vader gedaan om jou te verdedigen?' Zijn woorden waren doordrongen van bitterheid, alsof het om zijn eigen herinneringen ging.

Donkerstreep sloop naar voren. 'Hij heeft nooit waardering voor je gehad.'

Met een zwiep van zijn staart joeg Tijgerster de gestreepte krijger terug. 'Hij heeft geprobeerd jou te vermorzelen, zwak te maken.'

'Zonder succes', spuugde Briespels.

'Wat niet wegneemt dat hij het geprobeerd heeft. Misschien koesterde je vader meer waardering voor zijn DonderClankits. Die drie hadden nooit geboren mogen worden.' Tijgerster trippelde met glanzende ogen naar de

jonge krijger toe en hield Briespels' blik vast, als een slang die zijn prooi hypnotiseert. 'Jij bent grootgebracht met leugens en de zwakheid van anderen. Jij hebt geleden terwijl anderen een prima leven leidden. Maar je bent sterk. Jij zult alles rechtzetten. Je vader heeft zowel zijn Clan als jou verraden. Loofpoel heeft de SterrenClan verraden door een partner te nemen.'

Briespels' staart zwiepte heen en weer. 'Ik laat al die katten boeten voor wat ze gedaan hebben.' Zijn blik was niet verhit, maar kil van haat. 'Ik ga wraak nemen, op hen allemaal.'

Brokkelster drong naar voren. 'Jij bent een edele krijger, Briespels. Jij kunt geen leven leiden dat voortkomt uit leugens. Daarvoor stroomt de trouw aan de krijgscodex sterk door je aderen.'

'Wat van die zwakkelingen niet gezegd kan worden', beaamde Briespels.

Havikwind stond alweer overeind. 'Gaan we verder met de training?' vroeg hij.

Tijgerster schudde zijn kop. 'Ik heb een andere taak voor je.' Hij draaide zijn brede kop met een ruk naar de krijger toe.

Havikwind kneep zijn ogen tot spleetjes. 'Wat dan?'

'Er is nog een leerling', vertelde Tijgerster hem. 'Eén met grote vermogens. Zij moet zich bij ons aansluiten om er een gelijke strijd van te maken.'

'Wil je dat ik haar een bezoek breng?' Havikwinds mauw had een dreigende ondertoon.

Tijgerster knikte. 'Verschijn in haar dromen. Maak haar duidelijk dat onze strijd haar bestemming is.' Hij zweepte met het puntje van zijn lange, donkere staart. 'Ga nu.'

Toen de breedgeschouderde krijger zich omdraaide en de mist in trippelde, grauwde Tijgerster hem na: 'Het zou je geen moeite moeten kosten. Ze is er klaar voor.'

HOOFDSTUK 1

DUIFPOOT BEEFDE in haar slaap.

‘Duifpoot! Duifpoot!’ Stemmen jammerden om haar heen terwijl ze worstelde in de stroom die aan haar vacht rukte en haar door de duisternis deed wervelen. ‘Duifpoot!’ De kreten klonken schrill van angst. Bomen en takken tolden aan haar voorbij voordat ze stroomafwaarts verdwenen. Onder haar gaapte duisternis die zich zo ver naar beneden uitstreekte dat de schrik haar om het hart sloeg.

‘Duifpoot!’ Ribbelstaarts wanhopige, eenzame jammerkreet galmde in haar oren.

Met een schok knipperde ze haar ogen open.

Haar zus, Lindepoot, bewoog zich in het nest naast het hare. ‘Was je aan het dromen?’ De wit met zilver gestreepte poes richtte haar kop op en keek Duifpoot bezorgd aan. ‘Je lag te beven als een rietje.’

‘Nare droom.’ Het kostte Duifpoot grote moeite om haar stem in bedwang te houden. Haar hart bonsde en Ribbelstaarts schreeuw galmde na in haar hoofd. Ze

maakte zich lang en likte Lindepoots kop. ‘Hij is alweer uit mijn hoofd verdwenen’, loog ze.

Toen Lindepoots slaperige ogen weer dichtvielen, ademde Duifpoot de rustgevende geur van haar zus in. *Ik ben thuis*, bracht ze zichzelf in herinnering. *Alles is in orde*. Toch bonkte haar hart nog steeds in haar keel. Duifpoot rekte zich uit in haar nest, voelde een rilling over haar rug kruipen, helemaal tot aan het puntje van haar staart, en krabbelde overeind. Behoedzaam tussen de nesten door trippelend, ging ze het hol uit.

De verlaten open plek baadde in het maanlicht. Boven de rotswanden die het kamp omringden kleurde het eerste ochtendlicht de horizon melkwit. Uit de kraamkamer klonken de miauwtsjes van Roosrijps pasgeboren kittens, en uit de holen snorrende snurkgeluiden. De lucht voelde vreemd aan; fris en vochtig op haar snuit. Vele manen lang had Duifpoot niets anders gekend dan de dorre wind, kurkdroog op haar tong. Maar nu proefde ze de groene frisheid van het woud, bedwelmend en verrukkelijk.

Ijle wolken die langs de met sterren bezaaide hemel dreven bekleedden de Zilverpels als spinnenwebben. Ze vroeg zich af of Ribbelstaart te midden van zijn sterrige voorouders naar haar keek.

Het spijt me. De woorden weergalmden in haar hoofd als de eenzame roep van een uil.

Hoewel de lange tocht stroomopwaarts alweer een kwart maan geleden was, voelde ze hem nog steeds in haar

spieren. Samen met Leeuwvlam en zes andere katten, twee uit iedere Clan, was Duifpoot afgereisd om de bevers op te sporen die de beek hadden versperd, en zo het meer hadden laten opdrogen. Samen hadden ze de dam vernietigd en de beek zijn vrije loop gelaten, waarna het water het meer opnieuw gevuld had. En nu keerde het leven op de territoriums weer terug. Ze voelde het in het ruisen van het woud en hoorde het in de bewegingen van de prooi net buiten het kamp.

Er ging een golf van trots door haar heen. Zij was degene geweest die de bevers gehoord had terwijl ze bezig waren de beek te versperren. Zij had meegeholpen om hun dam te slopen en nu zouden alle Clans het overleven. Maar de herinnering was bitterzoet, als duizendblad op haar tong. De RivierClankrijger Ribbelstaart was omgekomen in de strijd met de bevers: de grote bruine wezens hadden zware lijven die sterker waren dan vossen, en happende gele tanden die dodelijker waren dan klauwen.

Sinds ze weer terug waren verdrongen de herinneringen aan de reis zich in Duifpoots hoofd en spookte Ribbelstaart in haar dromen rond. Verging het Leeuwvlam ook zo? Ze durfde het hem niet te vragen. Net zo min als dat ze Gaaiveder kon toevertrouwen dat de gedachten aan de reis haar niet loslieten. De twee broers zouden misschien denken dat ze zwak was.

Er wachtte haar een grote bestemming. Maar hoe kon ze ooit de voorspelling waarmaken die vele manen terug aan

Vuurster was gegeven? Het zullen er drie zijn, bloed van jouw bloed, die de macht van de sterren in hun poten zullen houden.

Duifpoot was een van de Drie, samen met Leeuwvlam en Gaaiveder. Ze was nog steeds niet aan het idee gewend. Nog geen maan geleden was ze leerling geworden en ze droeg nu al meer verantwoordelijkheid op haar schouders dan een oudere krijger. Wat kon ze anders doen dan de vermogens die haar gegeven waren, die haar tot een van de Drie maakten, aanscherpen? Ze oefende iedere dag door haar zintuigen uit te strekken, zo diep het woud in als ze maar kon, om te luisteren, te proeven, geluiden en bewegingen waar te nemen die zelfs Gaaiveder niet kon bespeuren.

Duifpoot hurkte neer voor het leerlingenhout, haar vacht gerimpeld in de vochtige lucht, en sloot haar ogen. Ze liet het gevoel van de aarde onder haar poten wegglijden, reikte voorbij het geluid van Roosrijps druk bewegende kittens in de kraamkamer en liet haar zintuigen rondzwerven. Het woud gonsde van het leven en vulde haar zintuigen met geuren en geluiden: vogels die hun veren uitschudden voordat ze hun ochtendlied inzetten, een vroege SchaduwClanpatrouille die slaperig het kamp uit trippelde, glibberend over de met naalden bedekte bosbodem. De scherpe geur van kattenkruid dat naast het verlaten tweebeennest groeide overspoelde haar tong. Het geluid van water dat over de rotsblokken in de beek op de WindClangrens klaterde beroerde de haartjes in haar oren.

Wacht!

Waarom slopen er twee katten langs de waterkant op dit tijdstip van de dag?

Duifpoots vacht tintelde van ongerustheid. Ze knipperde haar ogen open. Ze moest iemand inlichten. Maar hoe kon ze dat doen zonder haar geheime krachten prijs te geven? *Leeuwvlam?* Nee. Ze kon niet op haar mentor afstappen. Die lag te slapen in het krijgershol en zodra ze haar mond opendeed zouden de anderen ook wakker worden.

Gaaiveder? Natuurlijk! Sinds Loofpoel zich bij de krijgers had gevoegd sliep hij in z'n eentje in het medicijnhol. Duifpoot rende erheen en drong door het gordijn van braamslierten dat voor de ingang van de schemerige grot hing.

'Gaaiveder!' Nadat Duifpoot haar ogen wijd opengesperd had om ze aan het halfduister te laten wennen, stooft ze naar zijn nest en gaf de medicijnkat, zijn vacht warrig van de slaap en zijn snuit stevig weggestopt onder een poot, een duwtje met haar neus.

'Ga weg', bromde hij.

'Het is belangrijk', siste Duifpoot.

De medicijnkat tilde zijn kin op en opende knipperend zijn blinde blauwe ogen. 'Ik lag net te dromen!' snauwde hij.

Duifpoot verstijfde. Had ze een of andere boodschap van de SterrenClan onderbroken?

'Ik stond op het punt een muis te vangen.' Gaaiveder hield zijn poten een snorhaar uit elkaar. 'Ik was nog maar zo'n stukje bij hem vandaan.'

Duifpoot moest zich inhouden om niet te snorren van pret. Het was een geruststellende gedachte dat de medicijnkat, net als iedereen, gewone muizenjachtdromen had. 'Sorry.'

'Er valt niets te lachen!' Gaaiveder stond op en schudde zijn vacht uit.

Duifpoot dook opzij toen hij uit zijn nest sprong en soepel naast haar landde.

'Wat is er?' Gaaiveder likte een poot en haalde hem over zijn snorharen.

'Er lopen twee katten om het meer heen.'

Gaaiveder keek haar aan. Duifpoot knipperde. Ze was er nog steeds niet aan gewend dat Gaaiveder zich, ondanks zijn blindheid, gedroeg alsof hij gewoon kon zien.

'Zijn ze op weg naar het Donderterritorium?'

Duifpoot knikte. Ze was blij dat hij niet gevraagd had of ze het zeker wist. Gaaiveder geloofde haar gewoon. Hij vertrouwde haar volkomen en geloofde in haar krachten. Ze was echt een van de Drie.

Gaaiveder ademde lang en bedachtzaam uit. 'Weet je van welke Clan ze zijn?'

Waarom had ze daar niet meteen op gelet? Duifpoot wierp haar zintuigen opnieuw uit, reikte ermee naar de oever en liet ze om de twee katten kringelen die gestaag verder trippelden. 'RivierClan', mauwde ze zacht bij het proeven van hun visachtige geur. Ze kon de kleur van hun vachten ook onderscheiden: een goudgekleurde en een grijze.

De goudgekleurde was een kleine poes. 'Motvleugel.' De

vacht van de medicijnkat rook sterk naar kruiden.

De grijze was ook een vrouwtjeskat, maar groter en met de gespierde schouders van een doorgewinterde krijger. 'En Mistvoet.' Ze herkende de RivierClancommandant.

Gaaiveders gezicht betrok. Hij knikte.

'Wat is er?' Duifpoot boog dichter naar hem toe.

'Ze treuren ergens over', murmelde hij.

Ze herkende verdriet in de langzame, slepende tred van de RivierClankatten. Maar ze kon aan Gaaiveders stem horen dat hij hun verdriet voelde alsof het zijn eigen verdriet was. 'Waarom treuren ze?'

'Ik denk dat Luipaardster dood is.' Hij zuchtte.

'Dood?' Duifpoot verstarde. 'Heeft ze al haar levens verloren?'

'Ze had haar negende leven bereikt. Het was alleen nog een kwestie van tijd.' Gaaiveder stond langzaam op en liep naar de rotsspleet achter in het medicijnhol. 'Mistvoet en Motvleugel zijn vast en zeker op weg naar de Maanpoel', mauwde hij over zijn schouder. 'Zodat Mistvoet haar negen levens kan ontvangen.'

Hij verdween in een spleet van de grot, waarna zijn stem uit het donker weergalmde. 'Nu we toch zo vroeg wakker zijn ...' Er klonk iets van verwijt door in zijn stem. '... kunnen we ons net zo goed nuttig maken.'

Duifpoot hoorde nauwelijks wat hij zei. *Luipaardster, dood?* Ze wierp haar zintuigen ver over het meer en strekte ze uit naar het RivierClankamp. Beelden van de verslagen

Clan vulden haar hoofd. Katten cirkelden rusteloos om een lichaam dat op de open plek lag; anderen streken rozemarijn en watermunt over de gevlekte vacht, in een jammerlijke poging om de geur van dood te verhullen. Een moederkat joeg haar kittens, een warboel van pootjes, terug naar de kraamkamer.

Gaaiveder kwam met een klont aan elkaar plakkende kruiden uit de spleet tevoorschijn. ‘Mistvoet zal een goede leider zijn’, mauwde hij terwijl hij de kruiden uit zijn bek liet vallen en nogmaals op weg ging naar zijn voorraadkamer. ‘Ze is rechtvaardig en verstandig, en de andere Clans respecteren haar.’ Hij kwam met nog een grote klont kruiden terug en liet die naast de eerste vallen.

‘Gaat Luipaardster nu met de SterrenClan jagen?’

‘Zo’n edele krijger zullen ze zeker warm onthalen.’

Gaaiveder begon de bladeren in kleinere hoopjes onder te verdelen. Duifpoot trok haar neus op tegen de indringende geur.

Ze richtte haar aandacht weer op Gaaiveder. ‘Wat ben je aan het doen?’

‘We moeten deze kruiden uitspreiden om ze te laten drogen.’

‘En wat moeten we doen nu we weten dat Luipaardster gestorven is?’

‘Niets.’ Gaaiveder duwde een hoopje kruiden in haar richting. ‘Het heeft geregend in de voorraadkamer en ik wil niet dat ze rotten’, legde hij uit.

De bladeren voelden vochtig aan toen ze die naar zich toe trok. 'Moeten we het niet aan Vuurster vertellen?'

'Wil je hem wakker maken?'

Duifpoot staarde naar haar stapel blaadjes. Ze veronderstelde dat het in wezen niets uit zou maken als ze wachtte tot hij wakker was en naar buiten kwam.

Gaaiveder was zijn blaadjes al handig aan het uitspreiden over de droge grotbodem. Duifpoot begon voorzichtig een breed, slap blad los te pellen. 'Wordt de commandant altijd de nieuwe leider?'

'Zolang geen van de krijgers denkt dat hij de Clan beter kan leiden.'

Duifpoot keek hem verrast aan, met een blad aan haar poot bungelend. 'Is dat ooit gebeurd?'

Gaaiveder knikte. 'Bij de WindClan heeft Eenster zo'n beetje om zijn leiderschap moeten vechten.'

'Vechten?' Duifpoot legde het blad bij de andere terwijl ze probeerde haar poot niet te laten trillen. Konden Clangenoten zich echt zomaar tegen elkaar keren?'

'Modderklauw dacht dat hij een betere leider zou zijn', lichte Gaaiveder nuchter toe. Zijn rij drogende bladeren was al een staartlengte lang. Duifpoot probeerde sneller te werken.

'Voorzichtig!' waarschuwde Gaaiveder. 'Als ze scheuren gaan er helende sappen verloren.'

Duifpoot aarzelde voordat ze weer een blad van het kleffe stapeltje losmaakte. 'Gebeurt dat vaak?' Haar maag

kromp ineen. ‘Ik bedoel, dat Clangenoten vechten om het leiderschap?’

Gaaiveder schudde zijn kop. ‘Heel zelden. En uit het feit dat Mistvoet al naar de Maanpoel onderweg is, blijkt wel dat iedereen haar het leiderschap gunt.’ Hij legde de blaadjes die Duifpoot had uitgespreid netjes recht. ‘Maar een tijd geleden zou dat waarschijnlijk anders geweest zijn.’

‘Hoelang geleden?’ Duifpoot wierp haar zintuigen weer naar het RivierClankamp en speurde verontrust naar zwiepende staarten of ontblote klauwen die op onvrede konden wijzen. Ze kon niets anders ontdekken dan de trage passen en hangende staarten van een Clan in rouw.

‘Havikwind.’ Gaaiveder spuugde de naam bijna uit. ‘Hij was Motvleugels broer. Hij droomde ervan om leider te worden en zou haar zeker uitgedaagd hebben.’

‘Havikwind?’ Duifpoot kende de naam uit de verhalen van de oudsten over de dagen dat de Clans zich nog maar net rondom het meer gevestigd hadden.

‘Hij is dood, SterrenClanzijdank.’ Gaaiveder keek niet op van zijn werk, maar zijn tempo vertraagde alsof de herinneringen hem afleidde.

‘Heb je hem in de SterrenClan gezien?’ wilde Duifpoot weten.

‘Schiet eens een beetje op.’ Gaaiveder negeerde haar vraag. ‘Ik wil dat al deze bladeren uitgespreid liggen wanneer de zon opkomt om ze zolang mogelijk te laten drogen.’

Zou hij Ribbelstaart gezien hebben? vroeg ze zich af, terwijl ze het blad weer neerlegde. De gedachte aan de dode RivierClankrijger sneed door haar hart.

Gaaiveder trippelde weer naar zijn voorraadkamer om een nieuwe bundel vochtige bladeren te pakken. 'Hebben Mistvoet en Motvleugel je zo vroeg wakker gemaakt?'

Duifpoot keek knipperend op.

'Hebben ze je dromen verstoord?' drong hij aan.

Duifpoot schudde haar kop. Ze wilde hem geen deelgenoot maken van de droom die haar uit haar slaap had gehaald.

'Heb je over Ribbelstaart gedroomd?'

Duifpoot keek abrupt op, net zo verrast door de vriendelijkheid in Gaaiveders stem als door zijn vraag. Was hij in haar droom aanwezig geweest?

De medicijnkat schudde zijn kop. 'Ik ben je dromen niet binnengewandeld.'

Leest hij nu mijn gedachten? Duifpoot deinsde achteruit maar Gaaiveder vervolgde: 'Ik weet dat je ergens mee zit en ik voel je verdriet. Het is als een doorn in je hart, die iedere poot prikt die hem er uit probeert te trekken.'

Duifpoot pelde bladeren los en spreidde ze uit alsof het de belangrijkste taak was die ze ooit verricht had. Ze had zo haar best gedaan om haar gevoelens te verbergen. Wat moest hij wel niet van haar denken nu hij wist hoe gevoelig ze was? Zou hij teleurgesteld zijn dat zij een van de Drie was?

Maar Gaaiveder ging kalm verder met het scheiden van

de kruiden. ‘Je hebt misschien het gevoel dat jij verantwoordelijk bent voor zijn dood, maar dat is niet zo’, mauwde hij tegen haar. ‘Net zo goed als dat jij een bestemming hebt, hebben alle andere katten dat ook. Ribbelstaart was voorbestemd om deel uit te maken van de bevermissie. Hij was met moed geboren en zonder hem zou je het niet klaargespeeld hebben. Zijn dood liet jouw pad een bepaalde richting op gaan, hielp jou een andere manier te vinden om de bevers te verslaan. Hij stierf terwijl hij de levens van zijn Clangenoten redde. De SterrenClan, niet jij, heeft hem naar het gevecht geleid dat hem doodde.’

Duifpoot staaarde diep in de blauwe, nietsziende ogen van de medicijnkat. ‘Echt waar?’

‘Echt waar.’ Hij rolde een gescheurd blad stevig op en wikkelde het in een ander blad. ‘De sappen van het verse blad zullen naar buiten sijpelen en het beschadigde blad versterken’, legde Gaaiveder uit. Zijn stem klonk weer kordaat.

Duifpoot knikte zonder echt te horen wat hij zei. Het was Gaaiveder gelukt om de doorn uit haar hart te halen. Voor het eerst sinds Ribbelstaarts dood voelde ze rust. Was het zo simpel? Moest ze gewoon haar eigen bestemming volgen en de rest aan de SterrenClan overlaten?

Maar ooit zou ze *sterker* zijn dan de SterrenClan. Dat had Leeuwvlam haar beloofd. Wat dan?

Ze ging rechtop zitten. Het eerste zonlicht sijpelde

tussen de braamslierten door die voor de grotingang hingen. Voor haar lagen lange rijen bladeren te drogen. 'Vuurster zal nu wel wakker zijn. Moeten we hem over Luipaardster vertellen?'

Gaaiveders ogen flitsten. 'En hoe zou je verklaren dat je dat weet?'

Duifpoot dacht even na. 'Hooft Vuurster niet van mijn vermogens te weten?' Vuurster had aangenomen dat ze over de bevers had gehoord in een droom die de SterrenClan haar gestuurd had, en Duifpoot had het zo gelaten. Maar hoe aannemelijk was het dat ze over de dood van de leider van een andere Clan had gedroomd?

'Nee.' Gaaiveder pakte een donker blad op dat al was begonnen te rotten en slingerde het naar de rand van het hol. 'Alles is al ingewikkeld genoeg.'

'Weet hij ook niet van jouw krachten af?'

'Vuurster weet niet eens dat wij de Drie zijn.'

Ongerustheid viel als een koude steen in Duifpoots maag. 'Weet hij dat niet?' *Waarom niet?* *Waarom* moesten zij, die de toekomst van de Clans zouden beschermen, hun krachten verbergen? Bovendien had Vuurster de profetie als eerste te horen gekregen. 'De SterrenClan zou de profetie toch nooit met hem gedeeld hebben als ze niet wilden dat hij wist ...'

Gaaiveder liet haar niet uitpraten. 'Je zou je bij een patrouille moeten gaan aansluiten', mauwde hij. 'Ik maak het hier wel af.'

Ze deed haar mond al open om te protesteren maar Gaaiveder vervolgde: 'Ik hoor Braamklauw al uit zijn hol komen. Hij zal het niet leuk vinden als hij moet wachten.'

Gefrustreerd draaide Duifpoot zich om. Het was duidelijk dat ze van Gaaiveder verder geen antwoorden hoefde te verwachten. Eenmaal buiten zag ze Braamklauw naast de hoop stenen onder de Hogerichel zitten. Sintelhart ijsbeerde voor hem heen en weer, terwijl de andere katten een voor een uit hun holen tevoorschijn kwamen om te horen wat hun taken voor die dag waren. Ze zag de flits van verrassing in de ogen van de DonderClancommandant toen zij uit het medicijnhol kwam trippelen.

'Alles goed?' riep Braamklauw.

'Ik had een beetje buikpijn', loog ze. 'Maar het gaat alweer beter.'

Braamklauw knikte. 'In dat geval kun je met mij en Leeuwvlam op patrouille.'

'Hoorde ik mijn naam?' Leeuwvlam kwam net geeuwend het krijgershol uit.

'Je gaat met de dageraadpatrouille mee', informeerde Braamklauw hem.

De blik van de gouden krijger klaarde op. Zodra hij Duifpoot in het oog kreeg, zag hij dat er iets in de lucht hing. Hij keek haar vragend aan, maar ze schudde kort haar kop.

De kraamkamer ritselde en Roosrijps kittens duikelden naar buiten. Hun moeder trippelde achter hen aan. De schildpadpoes schudde vermoeid haar kop. 'Waarom

moeten kittens altijd zo vroeg wakker worden?’ Ze dreef Kersenkit en Molkit met haar staart een andere kant op toen die in de richting van de krijgers huppelden. ‘Laat die krijgers met rust’, mauwde ze.

‘Maar ik wil naar Braamklauw luisteren’, klaagde Kersenkit.

‘We zullen ze niet storen’, beloofde Molkit.

Duifpoot staarde uitdrukingsloos naar de kleintjes. De wetenschap van Luipaardsters dood kolkte in haar buik, terwijl de krijgers om haar heen alleen maar aan de eerstvolgende patrouilles dachten. Plotseling kreeg ze het gevoel dat ze vastzat achter een waterval, afgescheiden van haar Clangenoten door de glinsterende stroom, haar stem overstelpt door het gebulder.

Lindepoot kwam met een sprong naast haar staan. ‘Wat is het nog vroeg!’ klaagde ze. Maar haar ogen schitterden van opwinding. ‘Ruikt het bos niet geweldig?’ Ze haalde diep adem en likte haar lippen. ‘De lucht smaakt naar prooi.’

Braamklauw knikte naar de zilver met wit gestreepte leerling. ‘Misschien moeten jij en Sintelhart je maar bij onze grenspatrouille aansluiten.’

‘Ja, graag!’ Lindepoot keek haar zus aan. ‘Wedden dat ik vandaag als eerste een prooi vang?’ plaagde ze.

Sintelhart trippelde hen, zwiepend met haar staart, voorbij. ‘Er wordt niet gejaagd voordat we zeker weten dat de grenzen veilig zijn’, bracht ze haar leerling in herinnering.

‘Ja, maar daarna.’ Lindepoot rende met grote sprongen achter de patrouille aan.

Duifpoot volgde hen; bij de doortunnel haalde ze Leeuwvlam in. Braamklauw, Sintelhart en Lindepoot liepen al in een rij het kamp uit.

Moet ik Leeuwvlam over Luipaardster vertellen?

‘Schiet op, Duifpoot!’ riep Lindepoot.

Nee.

Het rook verrukkelijk in het bos.

Ik vertel het hem later wel.

Ze glipte haar mentor voorbij en stortte zich in het nog druipende kreupelhout, haar zus achterna. Dankzij de stortbuien was het bos zacht en vruchtbaar, de aarde geurend en veerkrachtig onder hun poten. De zon begon het bos te verwarmen, met als gevolg dat er damp opsteeg tussen de takken door.

De bodem was bezaaid met pas gevallen bladeren, sommige nog groen, verschrompeld en vroegtijdig van hun takken geslagen door de stortregens. Duifpoot schopte zich erdoorheen nadat ze Lindepoot ingehaald had. Luidruchtig snorrend slingerde ze een pootvol op de rug van haar zus.

‘Hé!’ Lindepoot schudde de bladeren van haar vacht, schopte een lading bladeren over Duifpoot heen en nam snel de poten.

Duifpoot schoot achter haar aan, een omgevallen boom op. De stukken schors die losraakten onder Lindepoots klauwen vlogen Duifpoot om de oren. Zodra ze met een

sprong naast haar landde, gaf ze haar zus een duwtje waardoor die haar evenwicht verloor. Gierend van pret keek ze hoe Lindepoot wankelde en even later theatraal aan de andere kant neerstortte.

Lindepoot gilde het uit terwijl ze waggelend in een dikke kluit varens verdween.

‘Lindepoot?’ Duifpoot snuffelde aan de planten; haar staart verstijfde toen ze geen beweging kon ontdekken. ‘Alles oké?’

De kluit trilde en barstte open toen Lindepoot eruit stormde. Ze duwde Duifpoot op haar rug. Triomfantelijk drukte Lindepoot haar zus tegen de grond. ‘Zelfs Kersenkit zou niet in de voor-dood-liggen-truc trappen!’ snorde ze.

Toen Duifpoot haar zus moeiteloos met haar achterpoten van zich af duwde, besepte ze hoe sterk ze was geworden van de lange zoektocht naar de bevers. Lindepoot krabbelde overeind en dook vliegensvlug achter een boom toen Duifpoot haar besprong.

‘Haha! Mis poes!’ kraaide Lindepoot voordat ze de helling naar het meer af begon te klauteren.

Duifpoot racete achter haar aan door het steeds dunner begroeide bos. Het scheelde niet veel of ze botste tegen Lindepoot, die glijdend tot stilstand was gekomen.

‘Wow!’ De zilver met wit gestreepte leerling staaarde met open mond naar het meer.

De uitgestrekte droge meerbodem met de ondiepe modderplassen waar de vissen zich hadden verzameld,

angstvallig bewaakt door de Clans, was verdwenen.

In plaats daarvan schitterde er rimpelend zilver water in de ochtendzon. Het meer was tot aan de rand toe gevuld, trillend onder overhangende bomen en struiken, loom kabbelend tegen de oevers. Het rees en wervelde, en de smaak ervan overspoelde Duifpoots tong, zo fris en vol belofte van leven als het vochtige woud. Ze voelde de vissen, eindelijk uit hun plassen bevrijd, in de diepte bewegen.

‘Kom!’ Lindepoot stooft al tussen de bomen door.

Duifpoot zette de achtervolging in, waarbij haar poten uitgleden op het natte gras zodat ze bijna over de smalle, rulle ophoging buitelde die langs de waterkant liep. Kiezels knarsten toen ze achter Lindepoot aan het strandje op spurtte.

‘Ik heb nog nooit zoveel water gezien!’ Golven kabbelden over Lindepoots klauwen.

Duifpoot draalde terwijl ze zich herinnerde hoe de beek, eenmaal bevrijd van de beverdam, bomen had omgekieperd, struiken met wortel en al had uitgerukt en als een storm om haar heen had gewerveld terwijl hij haar naar het woud sleurde. Toen was het water angstaanjagend geweest, een schuimbekkend beest dat bulderde van woede omdat het zo lang achter de dam had vastgezet. Nu lag het meer er net zo vredig bij als een mollige, zilvergestreepde kat, opgerold onder de blauwe hemel.

‘Waar komt al dat water vandaan?’ ging Lindepoot verder. ‘Uit de hemel? De beek?’

Duifpoot hield haar kop schuin en luisterde. Ze hoorde alle beken rondom het meer klateren en tuimelen, gevoed door de recente regenbuien. ‘De beken zijn weer terug’, mauwde ze tegen Lindepoot. ‘Niet alleen de onze, maar allemaal, dankzij de stortregens.’

‘Gelukkig.’ Lindepoot knikte. ‘Hopelijk verdwijnt het meer nu nooit meer.’ Ze boog haar kop om van het glinsterende water te drinken en sprong weg toen een nietig golfje tegen haar snuit klotste.

Ze schrokken allebei op van een kwade schreeuw achter hen. Duifpoot draaide zich met een ruk om en zag hoe Braamklauw met grote sprongen op hen af kwam, op de hielen gevolgd door Sintelhart en Leeuwvlam.

‘Dit is een patrouille, geen uitje voor kits!’ riep hij boos. ‘Jullie hebben alle prooi in de omgeving afgeschrikt met jullie kabaal! Arme jachtpatrouille!’

Lindepoot klom stilletjes de oever weer op. Duifpoot volgde haar zus met hangende kop en bleef voor Braamklauw staan. ‘Sorry.’ Haar oren gloeiden van schaamte.

‘Ik snap best dat jullie uitgelaten zijn omdat het meer weer terug is’, mauwde Leeuwvlam medelevend. ‘Straks mogen jullie spelen.’

Braamklauws blik bleef streng. ‘Hebben jullie de grensmarkeringen hier ververst?’ Met zijn staart wees hij naar de geurlijn op drie staartlengtes afstand van de waterkant. ‘Nu het meer weer vol is, moeten we de oude markeringen herstellen.’

‘Ik begin er meteen mee!’ Lindepoot schoot weg. ‘Au!’ Ze kwam glijdend tot stilstand en stak een poot op, haar oren plat naar achteren en haar ogen groot van pijn.

‘Wat is er gebeurd?’ Sintelhart haastte zich naar haar leerling en onderzocht haar poot.

Lindepoot deinsde terug en probeerde hem weg te trekken.

‘Stilhouden, die poot’, beval Sintelhart. Ze greep hem steviger vast, snuffelde aan Lindepoots zoalkussentjes en zette haar tanden om de splinter die ze ontdekte.

‘Au!’ gilde Lindepoot terwijl ze bleef proberen zich los te wriemelen.

‘Wacht!’ mauwde Sintelhart tussen op elkaar geklemde tanden. ‘Ik heb hem bijna.’ Terwijl ze Lindepoots poot stevig vasthield, trok ze met een laatste ruk een bloederige splinter los.

‘Grote SterrenClan, dat deed pijn!’ Lindepoot hinkelde scheldend een rondje voordat ze aan haar voetzooltje begon te zuigen.

Duifpoot zigzagde om haar heen. ‘Gaat het?’

Lindepoots vacht ging langzaam weer liggen. Ze schudde met haar poot en inspecteerde het wondje, waar een druppeltje bloed uit sijpelde. ‘Dat voelt beter’, mauwde ze met een zucht.

Braamklauw snuffelde aan de splinter die Sintelhart op de grond had gespuugd, en liet daarna zijn blik over het gras bovenaan de oever glijden. Zijn ogen versomberden

toen hij, half begraven in het hoge gras, de twee helften van een stok ontdekte. 'Hij hoort vast bij die gebroken stok.' De geknakte uiteinden ervan waren puntig en zo stekelig als een egel.

Duifpoot herkende hem onmiddellijk. 'De laatste keer dat ik hier was ben ik erin getrapt.' Ze trok één helft los en legde die voor Braamklauws poten neer voordat ze de andere helft loswrikte.

Leeuwvlam staarde met grote geschrokken ogen naar de gebroken stukken. Hij opende zijn mond, maar voordat hij iets kon zeggen beval Braamklauw: 'Gooi maar gauw in het meer voordat er nog meer katten gewond raken.'

Duifpoot raapte een van de helften op en sleepte hem naar een hoog gedeelte van de oever. Ze gooide hem zo ver als ze kon, genietend van de plons toen de halve stok het wateroppervlak raakte, en ging daarna terug voor het andere stuk. Maar dat hees Lindepoot net over de rand, waarna ze het in het diepe water slingerde.

Op het moment dat het laatste deel van de stok de golven raakte, hoorde Duifpoot een kreet van pijn weergalmen tussen de bomen. Ze bleef stokstijf staan om te luisteren. Had nog iemand een splinter in zijn poot gekregen? Ze keek achterom naar haar Clangenoten, maar die stonden rustig de twee wegdobberende stukken van de stok na te kijken. Geen van hen had zijn mond opgedaan.

Duifpoot snapte er niets van. Ze strekte haar zintuigen verder uit en spitste haar oren in een poging te ontdekken

wie het uitgeschreeuwd had. De vochtige bries voerde een geur met zich mee, één met een ondertoon van pijn.

Gaaiveder!

Ze hoorde zijn ruwe tong over de vacht op zijn flank schrapen. Zijn bewegingen waren gejaagd alsof hij de oorzaak van een verwonding probeerde op te sporen.

Duifpoots pels kwam overeind van angst. Toen Gaaiveder die gruwelijke jammerkreet uitstootte, had het geklonken alsof iemand een klauw in zijn hart had geboord. Leeuwvlam kwam naast haar staan, zijn lichaam gespannen terwijl hij naar de stukken van de stok staarde die naar het midden van het meer dreven. Zijn gezicht stond somber en hij keek ongerust. Onwillekeurig huiverde ze.